

SKUP 2002 – 20

Prosjekt: Tamburstuen-saken
Medarbeider: Espen Linderud og Jo Martin Fridstrøm
Publikasjon: Dagens Næringsliv
Publisert: November – desember 02
Medium: Avis
Tema:

”Tamburstuen-saken”

Kameraderi, dekkoperasjoner og millionutbetalinger til venner og familie. Trygve Tamburstuens økonomiske disposisjoner som sjef for helstatlige BaneTele.

Av Espen Linderud og Jo Martin Fridstrøm¹,
journalister i Dagens Næringslivs næringslivsredaksjon.
Publisert fra 1. november til 21. desember 2002.

---

¹ Jo Martin Fridstrøm er i perioden 1. november 2002 til 1. mars 2003 på reise. Journalister i DNs næringslivs- og politiske redaksjon har også bidratt i deknningen.

Oslo, 16. januar 2003

Espen Linderud
Stensgate 4 b
0358 Oslo
22001382 (direkte jobb)
23197639 (privat)
93256380 (mobil)
espen.linderud@dn.no

Jo Martin Fridstrøm
Omsensgate 11-2
0478 Oslo
22001034 (direkte jobb)
22710994 (privat)
93256094 (mobil)
jo.fridstrom@dn.no

Dagens Næringsliv
Postboks 11 82 Sentrum
0107 Oslo
22001000

INNHold

1. Tips på trikk. Slik startet arbeidet	side 3
2. Sentrale problemstillinger	side 3
3. Fra postjournal til parkeringshus. Metode	side 3
3.1. Jakten på offentlige dokumenter	side 3
3.2. Jakten på kilder	side 4
3.3. Konfrontasjon. Intervju med Tamburstuen	side 5
3.4. Kan du dokumentere dette? Bevisbyrden snus?	side 6
3.5. "Vasking" av dokumentasjon	side 6
3.6. Jakten på kilder fortsetter	side 7
3.7. Ingen kommentar?	side 8
4. Frykt og trusler. Problemer/spesielle erfaringer	side 8
4.1. Livredde kilder	side 8
4.2. Begrensninger på bruk av dokumentasjon	side 9
4.3. Sykmeldt	side 9
4.4. Er dette relevant?	side 10
4.5. E-post/faks-intervjuer	side 11
4.6. Feil i dokumenter	side 11
4.7. Fabrikkert dokumentasjon	side 11
4.8. Trusler og Tønne	side 12

5. Ferie og fritid?	side 12
6. Konsekvenser	side 13
7. Vedlegg	side 14

1. Tips på trikk. Slik startet arbeidet

Jo Martin Fridstrøm traff i slutten av august en person på trikken på vei til jobb. Dette var en person hadde hatt litt kontakt med tidligere. Vedkommende hadde detaljert kunnskap om en rekke forhold som hadde skjedd i BaneTele. Dette er et teleselskap eid av Jernbaneverket. Selskapet ledes av Trygve Tamburstuen.

Tipseren hadde ikke noen interesser i saken.

Tidligere denne sommeren hadde Kapital omtalt enkelte av forholdene vi fikk tips om. Men denne artikkelen manglet opplysninger (og dokumentasjon) om en rekke sentrale forhold tipseren visste om. Vår vurdering var at her var det mer å hente.

2. Sentrale problemstillinger

De sentrale problemstillingene ved starten av arbeidet var:

1. Hvorfor hadde styret i BaneTele undersøkt Trygve Tamburstuens disposisjoner og hvilke disposisjoner hadde styret i BaneTele undersøkt?
2. Var avtalene med Media Netverk (deleid av Tamburstuens svoger) og HQ Norden (deleid av en kollega av Tamburstuen) forretningsmessige eller kunne de sies å inneholde et gaveelement?
3. I hvilken grad satte Tamburstuen private interesser foran hensynet til BaneTele, og hvilke motiver kunne han ha for å gjøre dette?

4. Hvilken informasjon hadde generalforsamlingen i BaneTele og Samferdselsdepartementet fått om undersøkelsene styret i BaneTele hadde gjort og om BaneTeles forretningsførsel?

3. Fra postjournal til parkeringshus. Metode

3.1. Jakten på offentlige dokumenter

Det var fra dag én klart at vi måtte ha en rekke interne dokumenter.

Det var også viktig å skaffe seg oversikt over personer, eierinteresser, selskaper etc. I ukene og månedene som fulgte var disse kildene brukt:

- Brønnøysundregistrene (regnskap, konkurs, ektepakt, rolle, stiftelsesdokumenter, kapital- og styreendringsdokumenter)
- Dun & Bradstreet
- Eiendomsregisteret (grunnboken)
- Oslo ligningskontor (personnummer)
- Postjournal i Samferdselsdepartementet og Jernbaneverket.
- Internettsøk (google.com)
- Telefonkatalogen på internett
- Lovdata (Norges lover på internett)

Kombinasjon av ulike registre var helt sentralt for å få frem opplysninger.

Et eksempel: Ved å ta rolleutskrift (enten fra Dun & Bradstreet eller Brønnøysundregisteret) får man opplysninger om hvilke styreverv en person har på dette tidspunktet, ikke hvilke verv en person tidligere har hatt. Ved søk på internett på ”Trygve Tamburstuen”/

”Tamburstuen” fant vi frem til nettsider som koblet ham til flere selskaper. Ved å sjekke selskapenes regnskaper og

Brønnøysundregisteret fant vi ut i hvilket tidsrom han hadde sittet i styret i de aktuelle selskapene. Etter hvert satt vi med en liste over verv som senere skulle vise seg å ikke var klarert med styrets leder og i strid med ansettelsesavtalen fra september 2001 (se 4.5. Er dette relevant?).

Opplysningene fra disse registrene etc. ga i første rekke bakgrunnsinformasjon. Men arbeidet førte også til artikler om BaneTeles økonomi og utbygging av mobilsystemet gsm-r. Disse ble publisert i oktober, artikler som ikke omfattes av denne rapporten. BaneTeles økonomi var naturlig å ta med som en del av problemstillingen.

5. I hvilken grad har BaneTeles økonomi blitt rammet av Tamburstuens disposisjoner?

Søk i disse registrene ble mye brukt gjennom hele prosessen. Stadig nye opplysninger kom frem i løpet av november og desember, opplysninger som måtte kryssjekkes med regnskaper, stiftelsesdokumenter etc.

3.2. Jakten på kilder

Vår tipser hadde ikke førstehånds kjennskap til forholdene og satt ikke på noen interne dokumenter, dokumenter som var helt avgjørende for om vi hadde en sak eller ikke.

Fra starten av september forsøkte vi i den ytre kretsen rundt Tamburstuen og BaneTele. Vi forsøkte personer internt og eksternt, men ingen av de 20-30 personene vi kontaktet ville gi noe som helst informasjon.

Vi forsøkte noen av våre ”gamle” kilder i telebransjen til å få ut dokumentasjon for oss via deres kontakter. Dette førte ikke frem. Det ble tidlige klart at Tamburstuen og styret i BaneTele gjorde alt de kunne for at ikke opplysninger skulle lekke til pressen. Men det fantes et ørlite håp.

Tidlig i prosessen hadde vi fått kontakt, og hadde et møte, med en person som først hadde vært litt på glid, men så hadde trukket seg helt tilbake.

Ved å kontakt vedkommende gjentatte ganger kom kilden sakte men sikkert på glid igjen. Utover i september og oktober hadde vi flere samtaler med vedkommende. Vi fortalte hvordan vi jobbet, hva vi hadde funnet ut, og at vi var avhengig av at vedkommende ville gi oss opplysninger. Våre argumenter for at vedkommende skulle gi oss informasjon gjentok vi om og om igjen i samtale etter samtale i uke etter uke. Dette, sammen med at vi gikk grundig til verks i vår jakt etter materiale som var tilgjengelig i offentlige registre, bidro til at vi fikk opparbeidet oss et tillitsforhold til vedkommende.

Til slutt gikk vedkommende med på å møte oss. Møte ble avtalt i et parkeringshus i Oslo sentrum. I slutten av oktober fant det over fire timer lange møtet sted. Etter hvert ble det flere møter i p-huset.

Etter to måneders jobbing hadde vi fått helt sentral dokumentasjon om Tamburstuen disposisjoner. Og vi hadde tilstrekkelig dokumentasjon til å avtale et intervju med Tamburstuen.

3.3 Konfrontasjon. Intervju med Tamburstuen

Tirsdag 27. oktober hadde vi det første intervjuet med Tamburstuen i BaneTeles lokaler. Vi laget en liste med spørsmål/temaer vi skulle ta opp. Formålet var først og fremst å etablere en dialog med Tamburstuen og la ham gi sin versjon av saken. Årsaken til at vi ikke tok et konfrontasjonsintervju med en gang var at vi mente Tamburstuen ville gi flere opplysninger med denne tilnærmingen. I dette første intervjuet ble det klart at Tamburstuen nektet på det meste. Han kunne til og med legge frem dokumentasjon som viste at DNs opplysninger var gale og ”tatt helt ut av luften”.

Ved at vi først hadde et intervju bidro til at Tamburstuen viste en åpenhet og en vilje til å gi oss helt sentral dokumentasjon. Det var flere spørsmål han egentlig ikke kunne svare på, men siden vi spurte var han opptatt av at vi fikk korrekt informasjon. Han hadde jo ikke noe å skjule.

Vi avtalte nytt intervju to dager senere. Der skulle vi få dokumentasjon. I dette intervjuet, og de påfølgende intervjuene den neste uken, stilte vi presise spørsmål.

Vi hadde det siste intervjuet med Tamburstuen (senere foregikk all korrespondanse via faks) tirsdag 5. november.

Dagen etter sykmeldte Tamburstuen seg.

3.4. Kan du dokumentere dette? Bevisbyrden snus

Tamburstuen nektet på en rekke opplysninger vi kunne dokumentere.

Vi forklarte ham at det holdt ikke med hans ord mot vår dokumentasjon – han måtte da legge frem dokumentasjon som viste at vi tok feil.

Hans forsøk på å motbevise våre opplysninger, ga oss ytterligere dokumentasjon. Etter hvert ble Tamburstuen selv en viktig kilde – og bidro i så måte til å avsløre seg selv.

Et eksempel: Tamburstuen nektet på at OL-turen kostet 459.000 kroner i to intervjuer og et skriftlig svar til DN. Vi forklarte at dette måtte han dokumentere, og vi fikk da fakset over en regning på drøyt 300.000 kroner. På denne regningen var det skrevet på for hånd to billagnummer og to summer. Til sammen 459.000 kroner. Dermed fikk vi enda mer dokumentasjon på at summen vi opererte med var riktig.

3.5 ”Vasking” av dokumentasjon

Vi hadde avgjørende dokumentasjon, men av hensyn til kilden(e) måtte vi være svært forsiktige med å vise frem dokumentasjonen i avisspaltene. Ved å la Tamburstuen, styrets leder og lignende kommentere alle opplysningene i detalj, kunne vi referer deres uttalelser. Vi kunne vise til deres uttalelser, fremfor å legge frem dokumentasjonen (faksimile, ”dokumenter DN sitter på viser” etc.). På den måten bidro vi også til å skjule kildene, til å bevare forholdet til kildene og til å gjøre motparten usikre på hva vi hadde dokumentert og hva vi bare hadde muntlige kilder på.

Denne metoden forutsatte utstrakt bruk av spørsmål-svar i artiklene. Et annet poeng ved å bruke denne teknikken var at vi viste hvordan Tamburstuen først nektet på ulike forhold, for til slutt å bekrefte opplysningene.

Ved å bruke direkte sitater kunne han i ettertid ikke nekte på opplysningene som kom frem i artikkelen – han hadde selv uttalt dette².

Samtlige intervjuer vi gjorde i saken, uansett hvem vi snakket med, ble tatt opp på tape.

3.6. Jakten på kilder fortsetter

En medvirkende årsak til at vi begynte å publisere artikler uten å ha ”all” dokumentasjon var at vi vurderte det som enklere å få folk til å snakke etter at de første artiklene hadde stått på trykk. Det viste seg å stemme.

Vi fikk e-post, dokumenter, telefoner om Tamburstuens befatning med selskaper i gråmarkedet, Norad-prosjekter, om gigantiske reiseregninger, seilbåter i skatteparadiser, til og med påstander om underslag og tyveri.

Men vi fikk ingen opplysninger om BaneTele.

Vi fortsatte arbeidet med å finne frem til folk internt som ville gi oss opplysninger. De aller fleste ville fortsatt ikke si noe. Men noen bidro med opplysninger. Etter hvert fikk vi flere kilder internt.

---

² I intervjuet forut for artikkelen ”Ble nektet lån – ga lån til svoger” hadde Tamburstuen gått god for rekkefølgen, slik vi fremstilte den. Senere sa han at det skjedde i omvendt rekkefølge, etter at han hadde sjekket det opp. Da vi ikke siterte ham på dette, men skrev det indirekte, kunne Tamburstuen komme med korreksjonen uten at han ble ansvarlig for den angivelige feilen. Det er verd å merke seg at han benyttet samme ”taktikk” når det gjaldt rentebetingelsene på lånet til Media Network.

Etter at de første artiklene ble publisert, startet Tamburstuen jakten på lekkasjer. Vi måtte derfor være ekstra varsomme med hvordan dokumenter ble ”overlevert”. Det var også viktig at kildene ikke ble sett sammen med DN. Lunsj, middag eller tur på by'n var derfor utelukket.

Vi fikk lest opp dokumentene over telefon, deretter ble disse kryssjekket med andre og/eller vi fikk se dokumentene, vi var hjemme hos en kilde på kveldstid og utvekslet dokumenter blant plastsverd og maskinpistoler i en leketøysbutikk.

Å få tilgang til interne dokumenter var helt avgjørende for å ha en sak i det hele tatt. Vår kildejobbing gjennom (hittil) fire og en halv måned bidro til at vi fikk ut styredokumenter, e-poster, interne notater og rapporter, ligningsoppgaver, regninger, brev unntatt offentlighet, diverse konfidensielle avtaler etc.

3.7. Ingen kommentar?

En rekke personer nektet å gi kommentarer. De henviste til taushetsplikt, interne forhold etc. Samtidig var det viktig at disse uttalte seg for at sakene skulle være så godt dokumentert som overhodet mulig.

For å få disse til å svare sendte vi spørsmål på e-post eller faks etter at vi hadde den dokumentasjonen vi strengt tatt trengte. Disse spørsmålene inneholdt en også del ubekreftede opplysninger og rykter. Når de som først ikke hadde noe kommentar fikk se spørsmålene, og trodde vi var i ferd med å trykke alle opplysningene som var bakt inn i spørsmålene.

På den måten fikk vi vist frem hvilke opplysninger vi satt med, og personene følte da at de måtte tilbakevise/presisere opplysningene. Vårt hovedargument var at det var i deres egen interesse at de medvirket til at fremstillingen ble mest mulig korrekt. De forsto (omsider) at de ikke kunne stanse eller trenere saken ved å ikke gi noen kommentar.

4. Frykt og trusler. Problemer/spesielle erfaringer

4.1. Livredde kilder

Helt siden vi startet arbeidet ble det klart for oss at mange var livredde for å snakke. Dette ble ikke bedre etter at vi publiserte de første artiklene. Ledelsen i BaneTele truet med å sjekke mobiltelefoner, e-

post, telefonregninger for å se hvilke nummer som var oppringt etc. Ansatte fikk forespørsler om hvem som hadde lekket til DN, og det ble igangsatt en intern jakt på hvem som kunne stå bak. Flere fryktet av telefonene deres ble avlyttet.

Mye tid ble brukt for å berolige kilder. Vi fremholdt at ingen kunne bevise at vi hadde snakket sammen, hva vi hadde snakket om, eller at DN hadde fått dokumentasjon. Dessuten kunne ingen ha sett oss sammen.

Vi tok kontakt med kildene flere ganger bare for å forsikre oss om at alt var vel. Dermed viste vi overfor kildene at vi brydde oss om dem, at også vi var opptatt av at de ikke ble avslørt. Uten at vi hadde klart å berolige kildene, ville det vært det samme som å miste kilder. Selv om en rekke kilder i perioder var svært redde, klarte vi å berolige dem og sørge for at de fortsatt bidro med opplysninger. Gjennom dette arbeidet ble forholdet til kildene bevart og videre utviklet.

4.2. Begrensninger på bruk av dokumentasjon

Vi hadde et stort ansvar overfor kildene til å skjule deres identitet, noe som la begrensninger på bruk av dokumentasjonen vi hadde (se 3.5. ”Vasking” av dokumentasjon). Vi måtte være varsomme med å ”vise frem” dokumentasjonen og være ytterst forsiktige med å ikke beskrive handlingsforløp i for stor detalj, alt for å skjule kildene.

Her gjaldt det å balansere hensynet til dokumentasjon og hensynet til å verne kildene. Ved å vise frem for mye dokumentasjon, risikerte vi at kildene trakk seg tilbake, i verste fall ble avslørt.

4.3. Sykmeldt

Sent på ettermiddagen torsdag 6. november sykmeldte Tamburstuen seg. De neste dagene og ukene (og månedene) var det nesten daglige diskusjoner mellom journalist, avdelingsleder og/eller nyhetssjef/sjefredaktør om vår videre dekning av saken på bakgrunn av hovedpersonens helse. Når saken tok en slik vending, var det naturlig å stoppe opp og nøye revurdere vår dekning, og ikke minst fremtidige dekning.

Vi snakket med personer som hadde kontakt med Tamburstuen for å få informasjon om helsetilstanden og om årsaken til sykmeldingen. En artikkel om Tamburstuens gjeldssituasjon var vurdert trykket helt siden starten av uken. Etter at Tamburstuen sykmeldte seg, var det

dessuten grunn til å stoppe opp og tenke enda en gang om omtale av hans personlige økonomi strengt tatt var relevant å informere om. Vær varsom-plakatens punkt 4.3 lyder: ”Vis respekt for menneskers egenart, privatliv, rase, nasjonalitet og livssyn. Fremhev ikke personlige og private forhold når dette er saken uvedkommende.”

Det var flere argumenter for å omtale saken:

- Bakgrunnen for at styret i BaneTele vinteren/våren 2002 hyrte juridisk bistand var å finne ut om det var noe i ryktene om at Tamburstuen hadde hatt private fordeler av BaneTeles forretningsforbindelser. Hans motiv kunne være høy gjeld (jf. 2. Sentrale problemstillinger, punkt 3)
- Styret hadde ikke sjekket Tamburstuens privatøkonomi, men i stedet stanset undersøkelsene.
- Etter at DN stilte spørsmål om det samme som styret skulle ha undersøkt, fikk Tamburstuen utarbeidet en revisorgjennomgang av bankkonti for å bevise at det ikke var noen innbetalinger fra BaneTeles nære forretningsforbindelser.

Alt dette var omtalt i DN før Tamburstuen sykmeldte seg. Det var imidlertid flere grunner for å ikke omtale saken.

- Selv om høy privat gjeld kunne være et motiv for Tamburstuens disposisjoner, kunne vi ikke dokumentere noen årsakssammenheng.
- Når hovedpersonen er sykmeldt kunne det argumenteres for at DN var på jakt etter personen Tamburstuen – at DN tok mannen og ikke holdt seg til saken.
- Hvordan ville hovedpersonen reagere på at DN omtaler hans privatøkonomi når han er sykmeldt?
- Det var også en hel del ubesvarte spørsmål som med fordel burde vært stilt (og aller hels besvart) før vi omtalte saken. Tamburstuen nektet å svare på denne typen spørsmål. Det kunne argumenteres for at saken ikke var ferdig researchet.

Konklusjonen ble at mer research var nødvendig. Vi måtte legitimere langt sterkere enn vi kunne på dette tidspunktet hvorfor det virkelig var relevant å omtale Tamburstuens gjeldssituasjon, og i hvilken sammenheng dette eventuelt skulle omtales.

4.4. Er dette relevant?

Søndag 10. november gikk Tamburstuen av som daglig leder i BaneTele. Var det relevant å omtale eventuelle ”overtredelser” Tamburstuen hadde gjort som administrerende direktør når han ikke lenger satt i sjefstolen?

Det generelle svare på det spørsmålet var ja. Begrunnelsen var at samferdselsminister Torild Skogsholm hadde bedt om en skriftlig redegjørelse fra styret i BaneTele om nettopp Tamburstuens disposisjoner.

Da styret ble kastet og det nye styret skulle iverksette gransking av Tamburstuens disposisjoner, var også høyst relevant å omtale disposisjonene. Det samme argumentet var gyldig da granskingen senere ble innledet.

Men Tamburstuens avgang gjorde at én sak ikke ble publisert. Dette var en artikkel om Tamburstuens verv utenom BaneTele og hvordan de brøt med ansettelsesavtalen han hadde som administrerende direktør. Dette hadde heller ikke noen direkte sammenheng med Tamburstuens disposisjoner som sjef for BaneTele.

4.5. E-post/faks-intervjuer

Etter at han gikk av som sjef insisterte Tamburstuen på å få alle spørsmål oversendt på faks via sin advokat. Vi måtte også sende faks og e-post til andre for å få disse til å svare (se 3.7. Ingen kommentar?) Dette utelukket oppfølgingsspørsmål, og det ga Tamburstuen en mulighet til å eventuelt konferere med andre slik at deres forklaringer kunne samordnes. I hvilken utstrekning svar på spørsmål ble avtalt før de ble besvart er usikkert. Generelt sett bidrar samordning av svar til å gjøre kildene mindre troverdige.

Fordelen med slike skriftlige intervjuer er at DN ikke kunne anklages for feilsitering.

4.6. Feil i dokumenter

I løpet av prosessen ble det klart at det var en rekke feil/uoverensstemmelser i offentlige dokumenter. Spesielt gjaldt dette regnskaper til selskaper Tamburstuen var involvert. Det var en rekke opplysninger vi var sikre på underveis (”det står jo i årsrapporten”), men som ikke stemte ved å sjekke datter/morselskapers årsrapporter, stiftelsesdokumenter etc. Hadde vi ikke gått like grundig til verks,

men stolt på enkelte regnskaper fremfor andre, kunne vi skrevet saker der avgjørende opplysninger var helt gale.

4.7. Fabrikkert dokumentasjon

Tamburstuen kom stadig med uttalelser som ”dette kan dokumenteres”, ”dette kan dere få se kopi av” etc. for å underbygge egne utsagn.

Vi spurte om å få dokumentene han snakket om. Noen fikk vi, andre dokumenter lå lagret på pc-er som hadde forsvunnet og noen kunne vi ikke få av hensyn til forretningsforbindelser. I prosessen ble også dokumenter til og endret underveis. Vi kunne dermed ikke være sikre på om dokumenter vi fikk var autentiske, inneholdt korrekte opplysninger, om de var endret eller om de var laget i etterkant. Når enkelte dokumenter var fabrikkert, hvorfor kunne ikke flere være det?

4.8. Trusler og Tønne

Etter at DN begynte å publisere artiklene, har Tamburstuen truet med advokat (og mulig søksmål), PFU (via Nettavisen) og kommet med mer generelle trusler i intervjuer (”dette vil få konsekvenser for dere”). I leserinnlegg har Tamburstuen og Steinar Killi kalt artiklene en svertekampanje.

Folk som kjenner Tamburstuen har ringt DN og bedt om at vi må være forsiktige så vi ikke ødelegger for en som har så store visjoner for norsk telekom. Han har opptrådt litt uryddig, ja vel, men det er viktig at noe tar opp kampen med Telenor.

Fredagen før jul sendte DN noen spørsmål på faks til Tamburstuens advokat. Tore Tønne tok selvmord søndagen etter. Dagen etter, 23. desember, fikk DN følgende julehilsen fra advokat, Joachim Berg i Steenstrup Stordrange: ”Samtidig vil jeg ønske god jul og ikke minst på bakgrunn av de siste dagers hendelse uttrykke ønske om at Dagens Næringsliv i det nye året legger seg på en mer objektiv, journalistisk linje med fokus på sak i stedet for uetterrettelig personforfølgelse.” Tønnes selvmord la grunnlag for nye diskusjoner internt. (jf. diskusjonen i 4.3.)

Til dags dato har DN hverken hørt fra advokater vedrørende eventuelle søksmål eller fra PFU.

5. Ferie og fritid?

Arbeidet med saken pågikk i arbeidstiden (inkludert overtid) i de to månedene frem til november. I denne perioden jobbet vi også med daglige nyheter parallelt med BaneTele-arbeidet. De dagene vi ikke hadde noe spesielt på blokka ble avsatt til den langsiktige jobbingen. Etter at publiseringen begynte ble skillet mellom fritid og jobb mer vagt. De første ukene var det flere møter og telefonsamtaler på kveldstid. Det ble etter hvert svært risikabelt å kontakte personer i arbeidstiden, så dette skjedde i all hovedsak ”etter jobb” – eller på vorspielet før DN-klubbens julebord.

Undertegnede hadde to uker ferie til gode i 2002. Det har ikke blitt noe av disse ferieukene.

Juleferien ble brukt til å skrive store deler denne rapporten.

6. Konsekvenser

Artiklene om Tamburstuen og BaneTele dokumenterte hvordan Tamburstuen hadde tilgodesett venner og familie på bekostning av helstatlige BaneTele. Den dokumenterte hvordan styret og generalforsamling forsøkte å legge lokk på kritikkverdige forhold overfor Samferdselsdepartementet. Styret hadde ikke gransket påstandene om personlig vinning for Tamburstuen i det hele tatt. Og selskapet hadde langt større finansielle problemer enn først antatt. Tamburstuen og BaneTele er gjenstand for flere granskninger.

DNs artikler har fått følgende konsekvenser (kronologisk):

1. Samferdselsminister Torild Skogsholm ba om en redegjørelse fra BaneTeles styre/generalforsamling om forholdene omtalt i DN.
2. Informasjonsdirektør Birgitte Frisch gikk i protest. Hun opplevde det som umulig å få frem riktig og dokumenterbare fakta.
3. Tamburstuen trakk seg som administrerende direktør i BaneTele.
4. Tamburstuens familie måtte betale tilbake de 80.250 kronene BaneTele først hadde betalt for Tamburstuens familiemedlemmer i forbindelse med OL-turen.
5. Straks Tamburstuen var gått av som administrerende direktør i BaneTele ble 25 millioner kroner besluttet kuttet og 40 ansatte ble sagt opp i et forsøk på å rette opp skadevirkningene etter den tidligere ledelsens disposisjoner.
6. Generalforsamlingen i BaneTele kastet hele styret i BaneTele.

7. Det nye styret fikk i oppgave å iverksette uavhengig gransking av forholdene omtalt i DN.
8. PricewaterhouseCoopers' ”økokrim”-gruppe gransker nå forholdene.
9. Bokettersyn i BaneTele fra Oslo ligningskontor. Selskapet har foreløpig ikke fått noen tilbakemelding fra ligningsmyndighetene.
10. Næringsdepartementet ga umiddelbart meglerhuset ABG Sundal Collier oppdraget med gjennomgå avtaleforhold og økonomi (due diligence) i BaneTele da det overtok eierskapet fra Samferdselsdepartementet. Advokatfirmaet Schjødt og en avdeling i PricewaterhouseCoopers bistår meglerhuset.
11. Næringsdepartementet skal vurdere BaneTeles fremtid, basert på due diligence-rapporten (hverken rapporten eller konklusjonen er kjent i skrivende stund).
12. På en ekstraordinær generalforsamling i BaneTele i januar byttet næringsminister Ansgar Gabrielsen ut tre av fire styremedlemmer. Alle styremedlemmene som tidligere hadde jobbet med Steinar Killi ble byttet ut.

7. Vedlegg

Artikkelserien på pdf-fil.